

Arrest

nr. 75 117 van 14 februari 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 december 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 november 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat M. VAN WEYENBERGE, en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 11 april 2011 en heeft zich vluchteling verklaard op 12 april 2011.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 12 mei 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 7 november 2011.

1.3. Op 18 november 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 21 november 2011 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, M.(...) M.(...), verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en tot de stam Saida van Kunar te behoren. U bent op 20/12/1342 (10/03/1964) geboren te Jalalabad-stad. Daar woonde u tot u op uw zevende in Kabul-stad naar school ging. U woonde er twee jaar in de wijk Sha Shaid. De volgende zeven jaar woonde u in het eerste district van Jalalabad waar u ook naar school ging. Daarna keerde u terug naar Sha Shaid in Kabul. Twee jaar later startte u aan de Militaire Universiteit te Kabul. Terwijl u daar studeerde, woonde u in de wijk Karti Naw. In 1984 kreeg u uw diploma en in 1987 trouwde u in Jalalabad. De laatste 10 jaar woonde u daar met uw gezin. U werkt al zesentwintig jaar voor het Afghaanse leger op de dienst logistiek in de stad Kabul. U verblijft er bij uw schoonvader in de wijk Yakatoot. Elke zeven à tien dagen gaat u voor één of twee nachten naar huis. U hebt twee zonen en vier dochters. U spreekt Dari en een beetje Pashtou.

U werkte op de afdeling bevoorrading en aankopen voor het Afghaanse Nationaal leger (ANA). Op 3 mei 2007 raakte u betrokken bij een aanslag op een auto van het leger waar u ook in zat. U raakte hierbij gewond. U bleef voor het leger werken en op 7 of 8 Djédi 1389 (28-29 december 2010) kreeg u thuis, in Jalalabad, bezoek van twee mannen die zich aan uw zoon voorstelden als vrienden van u. Toen u ze zag, bleek u ze niet te kennen en deden ze zich voor als burens van een straat verder. Eén man gaf u zijn naam: G.(...) A.(...). Ze bleven een uur bij u thuis en vroegen waar u werkte. U vertelde hen dat u Luitenant-kolonel bij het ANA was en dat u werkte op de dienst logistiek van het Ministerie van Defensie. U ging terug werken in Kabul en tien dagen later kwamen ze een tweede keer bij u thuis langs. Deze keer was één van hen gewapend. Ze gaven u een wit poeder en ze vroegen u om dit poeder in het eten en het water van uw collega's te doen. U zei hen dat u dat niet zou doen. Het poeder lieten ze bij u achter en u bewaarde het. Daarnaast vroegen ze u ook om iemand in het Ministerie binnen te loodsen. Deze persoon zou een zelfmoordvest dragen en een aanslag op het Ministerie plegen. Hierna ging u opnieuw werken en tien dagen later kwamen ze een derde keer langs. Deze keer waren ze kwaad omdat er nog niets gebeurd was. Ze bedreigden u en uw familie. Omdat u vreesde voor de veiligheid van u en uw familie vertelde u hen dat u meer tijd nodig had. Indien ze u nog twee dagen de tijd zouden geven, zou u het poeder in het eten en drinken van uw collega's mengen en zou u iemand binnen loodsen in het Ministerie om een aanslag te plegen. De twee mannen gingen akkoord en u vertrok diezelfde nacht samen met uw gezin naar uw schoonvader in Kabul. Uw schoonvader vond voor u een smokkelaar en u betaalde hem 15.000 dollar. Hij nam u mee naar Herat waar u twaalf dagen bleef. U kwam op dertien april 2011 aan in België en vroeg een dag later asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag en/of asielrelaas legt u volgende documenten voor: Uw 'taskara' (Afghaans identiteitsdocument) uitgereikt in 1353 (1974); Uw rijbewijs uitgereikt in 1388 (2009); Uw diploma van de Militaire Universiteit Logistiek uitgereikt op 11/01/1363 (31/03/1984); 2 militaire kaarten uitgereikt op 29/06/2010; De taskara's van uw kinderen; het geboortebewijs van uw jongste dochter uitgereikt op 12/06/1390 (03/09/2011); de taskara van uw vrouw; de taskara van uw zus; een dreigbrief van de Taliban uitgereikt tien tot twintig dagen na uw vertrek uit Jalalabad en een familiefoto tijdens de verjaardag van uw jongste zoon.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat er in uw hoofde geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie noch van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming - artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De redenen voor het niet toekennen van het vluchtelingenstatuut of subsidiaire bescherming zijn de volgende.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen dermate onwaarschijnlijk zijn dat aan uw asielmotieven geen enkel geloof kan worden gehecht. Zo verklaart u dat, toen de twee Talibanleden bij u thuis kwamen, u een uur lang met hen praatte. U vertelde hen zelfs zonder enige achterdocht uw rang en waar u werkte (CGVS vragen 116, 139). Desondanks kent u slechts de naam van één persoon (CGVS 120, 121). Wanneer twee onbekende mannen naar uw huis komen, zich aan uw zoon voorstellen als vrienden van u - wat niet bleek te kloppen - en tegen u vertellen dat ze een straat verder wonen en een uur lang met u praten en thee drinken, is het weinig aannemelijk dat u zich niet meer wantrouwig opstelde en ook nooit vroeg naar hun namen (CGVS vragen 116, 120-121, 127). Wanneer iemand zich met een leugen toegang tot uw huis verschaft, mag er redelijkerwijs vanuit gegaan worden dat u deze personen niet onmiddellijk vertrouwt en dat u toch enige reserve zou hebben. Dat u onmiddellijk tal van details over uw beroepswerkzaamheden zou hebben gegeven, zonder de minste achterdocht, kan niet als aannemelijk worden beschouwd.

Dat het vertrouwen tussen jullie vrij groot was, blijkt verder uit uw verklaring dat de twee mannen het witte poeder waarmee u uw collega's diende te vergiftigen bij u achterlieten ondanks het feit dat u

hen toen al had verteld dat u deze opdracht niet zou uitvoeren (CGVS vraag 116). Het is bovendien erg vreemd dat zij op geen enkel ogenblik vreesden dat u het leger - waar u nota bene zelf toe behoorde - of de politie zou verwittigen. Deze twee mannen kwamen enkel bij u langs wanneer u zelf thuis was. Daar u slechts om de zeven à tien dagen één of twee nachten thuis in Jalalabad bleef, kan het niet moeilijk zijn geweest om hen te onderscheppen of te laten arresteren (CGVS vraag 116). Bovendien blijkt nergens uit uw verklaringen dat zij u waarschuwden om dit tegen niemand te vertellen. Dat u hen details vertelde over uw werk, ze het giftige poeder zomaar bij u achterlieten (wat u naderhand tegen hen als bewijsmateriaal mogelijks kon gebruiken) en u op geen enkel moment ervan verdachten dat u hen zou kunnen verraden, duidt op een onnatuurlijk vertrouwen tussen jullie. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verhaal verder ondermijnd.

Verder slaagt u er evenmin in uw verklaringen in verband met de opdrachten die u zou moeten uitvoeren aannemelijk te maken. Tot tweemaal toe hebben die twee mannen u gevraagd om gif te mengen onder het voedsel van uw collega's en om een persoon binnen te loodsen in het Ministerie van Defensie zodat hij met behulp van een zelfmoordvest een aanslag zou kunnen plegen (CGVS vragen 116, 139, 140). Dat deze Taliban dergelijke vertrouwelijke informatie vrijwel onmiddellijk aan u hebben kenbaar gemaakt, en u dus op die manier op de hoogte hebben gesteld van hun kwade plannen, terwijl u een buitenstaander was die bovendien niet inging op hun voorstellen, is evenmin geloofwaardig. Op deze manier zouden zij wel zéér onvoorzichtig te werk zijn gegaan en hun plannen bij voorbaat al hebben gehypothecerd. Dit is bijzonder onlogisch, waardoor het CGVS ernstig kan twifelen aan de geloofwaardigheid van de door u geschetste gang van zaken.

Bovendien is het erg vreemd dat u het witte poeder dat de Taliban u gaven, bewaarde. Uw verklaring dat u het bewaarde omdat u "bang was dat ze zouden vragen het poeder terug te geven" en u "bang was dat ze u zouden vermoorden indien u het niet zou aannemen" is niet aannemelijk daar u hen al persoonlijk had verteld dat u die opdracht niet zou uitvoeren (CGVS vragen 116, 142-145). Of u het poeder nu bewaarde of niet: de Taliban wisten al dat u het niet wou gebruiken dus had het ook geen enkele zin om zo'n gevaarlijk product te bewaren bij u thuis waar ook uw kinderen rondlopen. U had dit poeder evenzeer kunnen gebruiken als bewijsmateriaal tegen de Taliban en had uw overste(n) hiervan op de hoogte kunnen brengen. Dit heeft u niet gedaan. U bewaarde het gif liever thuis, waar de kans bestond dat het in verkeerde handen zou terecht komen, met alle gevolgen van dien.

Voorts is het ook zeer eigenaardig dat ze u verschillende kansen gaven om de opdrachten die u gegeven waren, uit te voeren. Reeds bij hun tweede bezoek had u hen te kennen gegeven dat u hun opdrachten niet zou uitvoeren, maar u werd toen niet bedreigd (CGVS vraag 116). Daarna kon u - net zoals na hun eerste bezoek - zonder problemen of enig nieuws van de Taliban terug gaan werken (CGVS vraag 163). Pas bij hun derde bezoek werd u bedreigd, maar toen u hen vertelde dat u nog twee dagen nodig had, gingen ze akkoord en stelden geen bijkomende eisen (CGVS vragen 116, 139, 164). Toen bleek dat u ook deze keer uw opdrachten niet had uitgevoerd, stuurden ze u een dreigbrief die uw schoonbroer vond toen u al vertrokken was en waarin stond dat "u nog een kans kreeg om de Taliban te helpen" (CGVS vragen 5-9). Dat u na de verschillende bezoeken van de Taliban telkens opnieuw gewoon ging werken en u kans na kans kreeg om uw opdrachten uit te voeren relativeert de ernst van de vrees verder en is niet erg plausibel binnen de context die u zelf schetst.

Bovendien had u - doordat u terug ging werken en een hoge functie bekleedde binnen de dienst logistiek van het Afghaans leger - zeker de mogelijkheid en de gelegenheid om deze gebeurtenissen aan te kaarten bij de autoriteiten of het leger. Aangenomen dat u Luitenant-kolonel bent bij het leger - weliswaar dienst logistiek - zou het voor u perfect mogelijk moeten kunnen zijn om hulp te krijgen van de autoriteiten of het leger. U hebt ondanks dit alles blijkbaar niets ondernomen om uw situatie aan te kaarten en hulp in te roepen (CGVS vragen 116, 165-167, 170). Nochtans kan gezien uw positie en uw werk worden verwacht dat u verdere stappen zou nemen om u en uw familie te beschermen. Uw houding getuigt van weinig initiatief en een gelatenheid betreffende uw problemen met de Taliban die uw verklaarde vrees ernstig teniet doet.

Er dient ook te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder wordt ondermijnd door de tegenstrijdigheden die werden vastgesteld tussen uw verklaringen in verband met uw verschillende woonplaatsen. Aanvankelijk verklaarde u dat u in 1964 in Jalalabad werd geboren en daar woonde tot u naar school ging in Kabul toen u ongeveer zeven jaar was (1970) en u verhuisde naar de wijk Sha Shaid in Kabul waar u verbleef tijdens de eerste en tweede klas (CGVS vragen 25-26, 48). Dit terwijl u nadien verklaarde dat u ongeveer twaalf jaar in Sha Shaid woonde (CGVS vraag 50). Voorts verklaarde u dat u nadien verhuisde naar Jalalabad (1972) waar u van de derde tot de tiende klas woonde waarna u terug verhuisde naar Sha Shaid (1979) waar u tijdens de tiende en twaalfde klas verbleef (CGVS vraag 26). Vervolgens studeerde u drie jaar aan de Militaire Universiteit van Kabul (1981-1984) en woonde u sindsdien in de wijk Karti Naw in Kabul waar u ongeveer tien tot twaalf jaar bleef eer u verhuisde naar Jalalabad (CGVS vragen 29, 34-35, 49, 51-52). U trouwde in 1987 en volgens uw verklaring heeft uw vrouw nooit met u in Kabul gewoond (CGVS vragen 102, 125-126),

terwijl u nadien verklaarde dat u ongeveer tien jaar - vanaf het jaar 1380 - in Jalalabad woont. Dit betekent dat u pas in 2001 zou zijn verhuisd naar Kabul terwijl u volgens eerdere verklaringen tot ongeveer 1991-1993 in Kabul zou zijn gebleven. Hieruit kan afgeleid worden dat wanneer u zegt dat u nooit met uw vrouw in Kabul heeft gewoond dit niet correct is aangezien u sinds 1987 met haar getrouwd bent.

Rekening houdend met alle bovenstaande opmerkingen kan er aan uw asielrelaas geen geloof gehecht worden en dient er te worden geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken.

Het CGVS oordeelt, los van bovenstaande bevindingen betreffende het gebrek aan geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vluchtaanleiding, ook dat uw profiel van militair niet voldoet om gewag te maken van een gegronde vrees voor vervolging. U werkte bij het Afghaanse leger op de dienst logistiek waar u verantwoordelijk bent voor de controle van de contracten in verband met de bevoorrading en aankoop van goederen (CGVS vragen 80-81, 84-85, 116). Dit is een nogal anonieme functie waarmee u dus ook niet in de kijker loopt van opstandige groeperingen. Bovendien minimaliseert u zelf de band die uw afdeling had met het leger (CGVS vragen 41, 81). Daarnaast voerde u tijdens de woelige jaren van de Mujaheddin, de inval van de Sovjets en het Talibanregime puur administratieve taken uit en raakte u nooit betrokken bij gevechten of conflicten (CGVS vragen 66-74, 77). Bovendien blijkt u ook niet erg op de hoogte te zijn van de vernieuwingen binnen het leger zowel op vlak van structuur als opleiding (CGVS vragen 42-43, 86). In 2007 raakte u wel gewond tijdens een aanslag op een voertuig van het leger, maar het feit dat u pas in 2011 besloot uw land te ontvluchten, wijst erop dat deze aanslag niets te maken had met de werkelijke redenen waarvoor u uw land verlaten hebt (CGVS vragen 146-154). Dat die aanslag zo lang geleden is en niet specifiek tegen u of uw afdeling was gericht, relativeert de ernst van uw verklaarde vrees.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan wordt de status van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in uw geval de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld. Op basis van uw verklaringen besluit het CGVS dat u in de mogelijkheid verkeert in Kabul een veilig onderkomen te vinden en dus geen aanspraak kan maken op het statuut van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U beschikt over de nodige middelen en familiale banden om u in een andere regio - weg van het conflict in Jalalabad - te vestigen. U hebt voordien al verscheidene jaren in Kabul gewoond en gestudeerd en u verbleef na uw verhuis naar Jalalabad het overgrote deel van de tijd bij uw schoonvader in de wijk Yakatoot in Kabul (CGVS vragen 26-32, 35, 49-52, 116, 124-126, 180-181). Bovendien verblijft uw gezin nu ook bij uw schoonvader in Kabul (CGVS vragen 103-106, 116, 161). Kabul is voor u dus fysiek toegankelijk, u kent de stad en er is geen bijkomend risico op vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of op een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. Dat u er niemand zou kennen is weinig aannemelijk aangezien u er 20 à 24 jaar hebt gewoond en u er steeds hebt gewerkt. U heeft er familie en collega's (CGVS vragen 25-26, 49-54, 65-70, 74, 77-78, 80-81). Bovendien blijkt uit bovenstaande vaststelling dat u wel degelijk met uw vrouw in Kabul moet gewoond hebben en dat u er dus een sociaal netwerk hebt kunnen opbouwen.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt er rekening gehouden met het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010. Het UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens het UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit de hoger vermelde regio's mogelijks nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapende conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeende geweld, nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Het UNHCR heeft in deze richtlijnen niet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Het UNHCR geeft tevens niet het advies tot de toekenning van een status van bescherming aan Afghanen omwille van hun herkomst uit Kabul. Hierbij kan worden opgemerkt dat het UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat het UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul "asymetrische aanvallen" voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad, in contrast met de toename in de rest van het land. De veiligheidstoestand in de stad werd rustig genoemd (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefing "Afghanistan - Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul" dd. 17 augustus 2010 met update op 24 augustus 2011). De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile"-doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet gevisieerd.

Uit de informatie blijkt dat het geweld in de hoofdstad Kabul niet aanhoudend van aard is en eerder territoriaal beperkt is tot bepaalde zones van de stad; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

U brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde stukken vermogen evenmin bovenstaande appreciatie te wijzigen aangezien zij een aanduiding zijn van uw identiteit, burgerlijke stand, functie, studies en verblijf in Afghanistan. Al deze elementen worden door het CGVS niet betwist. De neergelegde dreigbrief heeft slechts bewijswaarde indien deze wordt ondersteund door geloofwaardige verklaringen wat in casu niet het geval is. Bovendien betreft het een kopie van een met de hand geschreven stuk, op een voorgedrukt blad, ongedateerd. Dit kan door eender wie zijn opgesteld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voert verzoeker aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet afdoende motiveert waarom hij niet in aanmerking komt voor het statuut van vluchteling, noch voor de subsidiaire bescherming. Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en onderneemt een poging om deze te verklaren of te weerleggen.

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) zijn verklaringen omtrent zijn voorgehouden problemen met de Taliban dermate onwaarschijnlijk zijn dat hieraan geen enkel geloof kan worden gehecht, zoals uitvoerig en gedetailleerd wordt toegelicht, (ii) hoewel hij de mogelijkheid en de gelegenheid had om zijn problemen aan te kaarten bij de autoriteiten of het leger, hij heeft nagelaten dit te doen en hij geen verdere stappen heeft ondernomen om zichzelf en zijn familie te beschermen, houding welke getuigt van weinig initiatief en een gelatenheid betreffende zijn problemen met de Taliban, (iii) hij tegenstrijdige verklaringen aflegt in verband met zijn verschillende woonplaatsen, (iv) ook zijn profiel van militair niet voldoet om gewag te maken van een gegronde vrees voor vervolging, zoals wordt uiteengezet, (v) met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, het risico ten opzichte van Kabul moet worden onderzocht omdat hij in de mogelijkheid verkeert om er een veilig onderkomen te vinden aangezien hij voordien al verscheidene jaren in Kabul heeft gewoond en gestudeerd, zijn gezin thans bij zijn schoonvader in Kabul verblijft en hij er steeds heeft gewerkt, en waar blijkens de informatie gevoegd aan het administratief dossier voor burgers actueel geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen risico op ernstige schade is in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet en (vi) de door hem neergelegde

dreigbrief slechts bewijswaarde heeft indien deze wordt ondersteund door geloofwaardige verklaringen wat in casu niet het geval is, de brief bovendien een kopie betreft van een met de hand geschreven stuk, op een voorgedrukt blad, ongedateerd en door eender wie kan zijn opgesteld en de overige door hem neergelegde stukken slechts een aanduiding zijn van zijn identiteit, burgerlijke stand, functie, studies en verblijf in Afghanistan, elementen welke niet worden betwist.

De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 18 november 2011 (CG nr. 1114687), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3. Wat betreft het eerste bezoek van de twee mannen en zijn gastvrijheid ten opzichte van hen, voert verzoeker aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen blijk geeft van culturele sensitiviteit daar het in Afghanistan en de grotere regio algemeen aanvaard is en zelfs een gewoonte is om mensen van ongeveer dezelfde leeftijd 'vriend' te noemen zodat het bij de modale man in Afghanistan helemaal geen achterdocht zou opwekken toen de twee mannen zich voorstelden als een vriend van verzoeker. Aangezien de twee mannen zich bovendien voorstelden als nieuwe burens, had verzoeker helemaal geen reden om achterdochtig te zijn. Volgens verzoeker is het dan ook helemaal niet vreemd dat hij gedurende een uur met de mannen praatte over verschillende onderwerpen, waaronder ook zijn functie bij het ANA. Bovendien noemden de twee mannen wel degelijk hun naam doch kan hij zich slechts de naam van één van hen herinneren, aldus nog verzoeker.

Dergelijk verweer kan bezwaarlijk ernstig worden genomen en vermag niet in het minst afbreuk te doen aan de pertinente overwegingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat wanneer twee mannen zich met een leugen toegang tot verzoekers huis verschaffen, er redelijkerwijs kan worden vanuit gegaan dat hij deze personen niet onmiddellijk vertrouwt en dat hij toch enige reserve zou hebben. Immers, van een militair die meer dan twintig jaar dienst heeft in een land met een uiterst precare veiligheidssituatie en waar leden van het ANA een hoog risico lopen om geveiseerd te worden door verscheidene gewapende oppositiegroepen, zoals verzoeker ook zelf aanhaalt in voorliggend verzoekschrift, kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij zich enigszins wantrouwiger zou opstellen en hij niet zomaar zijn naam, rang en plaats van tewerkstelling prijs geeft. Dat de mannen zich voorstelden als nieuwe burens doet hieraan geen afbreuk.

2.4. Voorts acht de Raad het in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geenszins plausibel dat de twee mannen zeer vertrouwelijke informatie omtrent een geplande aanslag vrijwel onmiddellijk aan verzoeker kenbaar zouden hebben gemaakt en zij hem dus op die manier op de hoogte zouden hebben gesteld van hun terreurplannen, terwijl hij een buitenstaander was en zij op voorhand onmogelijk konden inschatten of hij al dan niet bereid zou zijn om in te gaan op hun voorstellen. Er kunnen dan ook vraagtekens worden geplaatst bij een dergelijke handelwijze, waarbij de Taliban wel zeer onvoorzichtig te werk zou zijn gegaan en zij hun plannen al bij voorbaat zouden hebben gehypothekeerd. Verzoeker stelt in voorliggend verzoekschrift zelf ook geen verklaring te kunnen geven voor het gedrag van de twee mannen. Wel waren zijn opdrachten van die aard dat de mannen hem wel moesten inlichten daar hij anders in de onmogelijkheid was om de opdrachten ook effectief uit te voeren, aldus verzoeker. Ook deze uitleg kan niet overtuigen. Er kan immers worden

aangenomen dat de Taliban, zo zij verzoeker effectief zouden hebben willen benaderen met de vraag om mee te werken aan een aanslag, omzichtiger te werk zouden zijn gegaan en zij zich eerst zouden verzekerd hebben van zijn loyaliteit alvorens hun plannen tegen hem uit de doeken te doen. Het is de Raad ook na lezing van het gehoorverslag overigens niet duidelijk waarom een goed bewapende en georganiseerde oppositiegroep als de Taliban nood zou hebben aan verzoekers hulp om een aanslag te plegen, noch waarom zij het risico zouden nemen om nota bene een officier bij het Afghaanse leger bij hun acties te betrekken aangezien de kans zeer reëel is dat een officier met een staat van dienst als deze van verzoeker niet alleen zou weigeren om mee te werken maar hen tevens zou aangeven bij de autoriteiten en alles in het werk zou stellen om hun plannen te verijdelen. In acht genomen het geheel van bovenstaande overwegingen, kan aan de door verzoeker geschetste gang van zaken niet het minste geloof worden gehecht.

2.5. Daarenboven kan niet worden ingezien waarom de twee mannen het witte poeder waarmee verzoeker zijn collega's diende te vergiften bij hem achterlieten ondanks het feit dat hij hen toen al te kennen had gegeven dat hij deze opdracht niet zou uitvoeren. Dit klemmt des te meer daar verzoeker dit poeder mogelijks als bewijsmateriaal tegen hen zou kunnen gebruiken. Al helemaal onbegrijpelijk is het feit dat verzoeker dit giftige poeder zomaar bij hem thuis bewaarde. De uitleg in het verzoekschrift dat hij de opdracht van de Taliban nooit wilde uitvoeren maar dat hij onder druk van de twee mannen wel verplicht was om in te stemmen met de opdracht en hij de mannen bij hun tweede bezoek dan ook verzekerde dat hij de opdracht zou uitvoeren zodat het niet vreemd is dat hij het witte poeder bewaarde, houdt geen steek en staat overigens haaks op de verklaringen zoals hij deze heeft afgelegd voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Immers, de Raad leest in het gehoorverslag dat verzoeker de Taliban bij hun tweede bezoek had gezegd dat hij het poeder niet zou gebruiken. Verzoeker maakte geen gewag van het feit dat hij op dat ogenblik zou bedreigd zijn. Pas bij het derde bezoek van de mannen zouden ze bedreigingen hebben geuit omdat verzoeker nog niets had ondernomen (administratief dossier, stuk 3, p. 12, vraag 116). Zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, had het gezien verzoekers weigering om de opdracht uit te voeren dan ook geen enkele zin om zo'n gevaarlijk product thuis te bewaren waar ook zijn kinderen rondliepen en waar dus de kans bestond dat het gif in verkeerde handen zou terechtkomen, met alle gevolgen van dien. Zo de Taliban daadwerkelijk zo achteloos zouden zijn geweest om het poeder, ondanks verzoekers weigering om mee te werken, bij hem achter te laten, lijkt het de Raad eerder logisch dat verzoeker dit poeder als bewijsmateriaal tegen de Taliban aan zijn oversten zou hebben overhandigd, wat hij om onbegrijpelijke redenen echter niet heeft gedaan. Zoals terecht wordt opgemerkt door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen had verzoeker gezien zijn hoge functie binnen de dienst logistiek van het Afghaanse leger de mogelijkheid om hulp te krijgen van de autoriteiten of het leger. Aangezien de mannen enkel bij verzoeker thuis langskwamen wanneer hij zelf thuis was – een of twee nachten om de zeven à tien dagen – kan het bovendien niet moeilijk zijn geweest om hen te onderscheppen of hen te laten arresteren. Dat verzoeker echter geen stappen heeft ondernomen om zichzelf en zijn familie te beschermen, ondermijnt naar het oordeel van de Raad finaal de geloofwaardigheid van het door hem opgediste relaas. Verzoekers betoog in het verzoekschrift dat de mannen hem hadden verboden om de autoriteiten in te lichten en dat zij hem en zijn familie zouden vermoorden indien hij hulp zou zoeken bij de autoriteiten, kan bezwaarlijk worden aanvaard als afdoende verschoning voor zijn nalatige houding. Zo zij hem en zijn familie daadwerkelijk zouden hebben bedreigd, kan overigens niet worden ingezien waarom verzoeker zijn familie niet onmiddellijk in veiligheid heeft gebracht in Kabul, waar zij thans trouwens verblijven bij zijn schoonvader.

2.6. Gelet op bovenstaande determinerende overwegingen die leiden tot het besluit dat de door verzoeker aangehaalde feiten ongeloofwaardig zijn, zijn de in de bestreden beslissing opgeworpen motieven dat (i) het niet erg plausibel is dat verzoeker na de verschillende bezoeken van de Taliban telkens opnieuw ging werken en hij kans na kans kreeg om zijn opdrachten uit te voeren en (ii) de geloofwaardigheid van zijn verklaringen verder wordt ondermijnd door een aantal tegenstrijdigheden in zijn verklaringen in verband met zijn verschillende woonplaatsen, bijkomstig en niet determinerend. Kritiek op deze overvloedige motieven kan dan ook niet leiden tot hervorming van de bestreden beslissing.

2.7. Tot slot oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat, los van de ongeloofwaardigheid van de door verzoeker aangehaalde vluchtaanleiding, ook zijn voorgehouden profiel als militair niet voldoet om gewag te maken van een gegronde vrees voor vervolging: *“U werkte bij het Afghaanse leger op de dienst logistiek waar u verantwoordelijk bent voor de controle van de contracten in verband met de bevoorrading en aankoop van goederen (CGVS vragen 80-81, 84-85, 116). Dit is een nogal anonieme functie waarmee u dus ook niet in de kijker loopt van opstandige groeperingen. Bovendien minimaliseert u zelf de band die uw afdeling had met het leger*

(CGVS vragen 41, 81). Daarnaast voerde u tijdens de woelige jaren van de Mujaheddin, de inval van de Sovjets en het Talibanregime puur administratieve taken uit en raakte u nooit betrokken bij gevechten of conflicten (CGVS vragen 66-74, 77). Bovendien blijkt u ook niet erg op de hoogte te zijn van de vernieuwingen binnen het leger zowel op vlak van structuur als opleiding (CGVS vragen 42-43, 86). In 2007 raakte u wel gewond tijdens een aanslag op een voertuig van het leger, maar het feit dat u pas in 2011 besloot uw land te ontvluchten, wijst erop dat deze aanslag niets te maken had met de werkelijke redenen waarvoor u uw land verlaten hebt (CGVS vragen 146-154). Dat die aanslag zo lang geleden is en niet specifiek tegen u of uw afdeling was gericht, relativeert de ernst van uw verklaarde vrees." Deze motieven worden niet weerlegd noch ontkracht door de loutere stelling dat meermaals uit de actualiteit is gebleken dat leden van het ANA het wel degelijk hard te verduren hebben, temeer verzoeker doorheen zijn verklaringen op geen enkel ogenblik gewag heeft gemaakt van het feit dat hij een gevisieerd doelwit zou vormen omwille van zijn functie en hij bovendien uitdrukkelijk in voorliggend verzoekschrift stelt niet te zijn gevlucht omwille van de algemene dreiging ten gevolge van zijn functie bij het leger.

2.8. De motivering van de bestreden beslissing met betrekking tot de door verzoeker in de loop van de administratieve procedure neergelegde stukken wordt in voorliggend verzoekschrift niet betwist laat staan ontkracht zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door verzoeker voorgehouden feiten.

2.9. De Raad stelt vast dat de vaststellingen in de bestreden beslissing correct zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielrelaas. Aangezien in de bestreden beslissing ernstige gebreken in de verklaringen van de verzoekende partij worden aangehaald en geen van de motieven overtuigend wordt weerlegd, schragen de gezamenlijke motieven de bestreden beslissing. Immers, de bewijslast rust in beginsel op de verzoekende partij die in de mate van het mogelijke bewijzen moet aanbrengen van de feiten die zij aanhaalt. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van betrokkene te beoordelen. De verklaringen van de verzoekende partij kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn. Deze verklaringen moeten coherent zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, september 1979, 196-205). In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor zijn relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing is het vluchtrelaas van verzoeker niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.10.1. Verzoeker is het niet eens met de stelling van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, het risico ten opzichte van Kabul moet worden onderzocht omdat hij in de mogelijkheid verkeert om er een veilig onderkomen te vinden aangezien hij voordien al verscheidene jaren in Kabul heeft gewoond en gestudeerd, zijn gezin thans bij zijn schoonvader in Kabul verblijft en hij er steeds heeft gewerkt. Verzoeker wijst erop dat Jalalabad zijn geboorteplaats en tevens zijn huidige woonplaats is. Bovendien is zijn huis, waar hij de afgelopen tien jaar met zijn familie woonde, gelegen in Jalalabad. Bijgevolg dient zijn nood aan subsidiaire bescherming te worden beoordeeld aan de hand van de situatie in Jalalabad, aldus verzoeker. Volgens verzoeker motiveert het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet afdoende waarom de situatie in Kabul als referentiepunt moet worden genomen. Zelfs indien de situatie in Kabul als referentie wordt genomen, rechtvaardigt dit volgens verzoeker nog steeds geen negatieve beslissing aangezien de situatie in heel Kabul een van de gevaarlijkste in Afghanistan is.

2.10.2. Vooreerst benadrukt de Raad dat uit artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft.

2.10.3. De Raad wijst er verder op dat ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) zich niet verzet tegen een intern vestigingsalternatief in Afghanistan. Het Hof oordeelde in de zaak *Husseini tegen Zweden* (Application no. 10611/09) van 13 oktober 2011 dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief veilig te bereiken moet zijn, toegankelijk moet zijn en de persoon er zich moet kunnen vestigen EHRM (zie ook: *Salah Sheekh tegen Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini tegen Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak *Husseini tegen Zweden* oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaard daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

Verzoeker betwist niet dat hij in Kabul heeft gestudeerd en gewoond, dat hij er ook zijn hele carrière heeft gewerkt, dat zijn schoonvader er woont en hij er aldus beschikt over een sociaal netwerk. Derhalve dient in casu te worden onderzocht of verzoeker over een veilig vestigingsalternatief beschikt in Kabul.

2.10.4. Het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen (HvJ) heeft in zijn arrest van 17 februari 2009 (HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>), onder andere het volgende overwogen met betrekking tot artikel 15 van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2 van deze richtlijn:

“28. Het in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht maakt deel uit van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt. Bovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, sub b, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. Artikel 15, sub c, van de richtlijn is daarentegen een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd. (...)”

32. De in artikel 15, sub a en b, van de richtlijn gebruikte termen „doodstraf”, „executie” en „foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker”, hebben betrekking op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade.

33. De in artikel 15, sub c, van de richtlijn gedefinieerde schade, namelijk een „ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon” van de verzoeker, heeft daarentegen betrekking op een algemener risico op schade.

34. Er wordt immers ruimer bedoeld op een „bedreiging van het leven of de persoon” van een burger, en niet op bepaalde gewelddadigheden. Die bedreiging is bovendien inherent aan een algemene situatie van een „internationaal of binnenlands gewapend conflict”. Tot slot is het geweld dat de oorzaak is van die bedreiging, „willekeurig”. Dit houdt in dat het geweld gericht kan zijn tot personen ongeacht hun persoonlijke omstandigheden.

35. In die context moet het begrip „individueel” aldus worden opgevat dat het ook betrekking heeft op schade die wordt toegebracht aan burgers ongeacht hun identiteit, wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.

36. Aan die uitlegging, die artikel 15, sub c, van de richtlijn een eigen werkingssfeer kan bezorgen, wordt niet afgedaan door de bewoordingen van punt 26 van de considerans van deze richtlijn, volgens hetwelk „[g]evaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is

blootgesteld, [...] normaliter op zich geen individuele bedreiging [vormen] die als ernstige schade kan worden aangemerkt".

37. Bedoeld punt houdt immers weliswaar in dat de enkele objectieve vaststelling van een gevaar dat verband houdt met de algemene situatie van een land, in beginsel niet volstaat om aan te tonen dat een bepaalde persoon de voorwaarden van artikel 15, sub c, van de richtlijn vervult, maar het gebruik van de term „normaliter” wijst erop dat zich een uitzonderlijke situatie kan voordoen waarin er een dermate hoog risico is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat die persoon individueel het betrokken risico zou lopen.

38. De uitzonderlijkheid van die situatie wordt ook bevestigd door de omstandigheid dat de bedoelde bescherming subsidiair is en door de opzet van artikel 15 van de richtlijn, voor zover de in dat artikel sub a en sub b bedoelde schade een duidelijke mate van individualisering veronderstelt. Hoewel collectieve elementen stellig een belangrijke rol spelen bij de toepassing van artikel 15, sub c, van de richtlijn, in die zin dat de betrokkene evenals andere personen behoort tot een groep mogelijke slachtoffers van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, moet die bepaling niettemin systematisch worden uitgelegd in verhouding tot de twee andere in artikel 15 bedoelde situaties en moet die individualisering dan ook nauw bij die uitlegging worden betrokken.

39. Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

40. Bovendien kan bij de in artikel 4, lid 3, van de richtlijn bedoelde individuele beoordeling van een verzoek om subsidiaire bescherming met name rekening worden gehouden met:

– de geografische omvang van de situatie van willekeurig geweld en met de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het betrokken land terugkeert, zoals uit artikel 8, lid 1, van de richtlijn blijkt, en

– in voorkomend geval het bestaan van een duidelijke aanwijzing dat er een reëel risico is, zoals die welke in artikel 4, lid 4, van de richtlijn is vermeld; indien deze aanwijzing er is, kan de mate van willekeurig geweld die vereist is om voor subsidiaire bescherming in aanmerking te komen, lager zijn.

(...)

43. Gelet op het voorgaande moet op de gestelde vragen worden geantwoord dat artikel 15, sub c, van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, van deze richtlijn, moet worden uitgelegd als volgt:

– opdat sprake is van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, is het niet noodzakelijk dat deze persoon aantoont dat hij specifiek wordt geviséerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden;

– bij wijze van uitzondering kan een dergelijke bedreiging worden geacht aanwezig te zijn wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen.

44. Tot slot is de uit de voorgaande punten voortvloeiende uitlegging van artikel 15, sub c, van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, daarvan, volledig verenigbaar met het EVRM, daaronder begrepen de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake artikel 3 EVRM (zie met name arrest NA/Verenigd Koninkrijk, reeds aangehaald, §§ 115-117 en aangehaalde rechtspraak)."

2.10.5. Uit de rechtsoverweging 43 van het hierboven weergegeven arrest, gelezen in samenhang met de rechtsoverwegingen 35 tot 40, dient afgeleid te worden dat artikel 15, c) van de richtlijn bescherming beoogt te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 15, c) van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging.

Zoals het Hof aangeeft in de rechtsoverweging 44 oordeelt ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie naast het aangehaalde arrest EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115 ook EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

2.10.6. Artikel 48/4 luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit:

- a) Doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

Artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet dat de omzetting naar Belgisch recht is van artikel 15, c) van de richtlijn, voorziet in de aldus vereiste bescherming al is er in dit artikel van de vreemdelingenwet enkel sprake van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon en niet, zoals in artikel 15 van de richtlijn, van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon. Artikel 15, c) van de richtlijn moet autonoom worden uitgelegd (rechtsoverweging 28) en mist toepassing, indien de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict minder hoog is dan in de hiervoor bedoelde uitzonderlijke situatie. De desbetreffende vreemdeling kan in dat geval, gezien de rechtsoverwegingen 39 en 40, aan artikel 15 a) en b) van de richtlijn wel aanspraak op bescherming ontlenen, indien hij erin slaagt aannemelijk te maken dat hij specifiek wordt bedreigd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. In dit geval voorziet artikel 48/4, §2, a) en b) in de vereiste bescherming.

2.10.7. De vraag die *in casu* dient te worden gesteld is of in Kabul sprake is van een gewapend conflict waarin de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade.

Los van verzoekers voorgehouden profiel en daargelaten de vraag of hij thans nog steeds militair is, is de Raad van oordeel dat, hoewel de situatie in Afghanistan in zijn algemeenheid en in de stad Kabul in het bijzonder nog steeds als ernstig en zorgelijk moet worden omschreven, zoals ook blijkt uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier, er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Afghanistan/Kabul dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

De Raad herhaalt dat uit de richtlijn van UNHCR, waarop de aan het administratief dossier gevoegde *“Subject Related Briefing “Afghanistan” “Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul”*, (update van 24 augustus 2011) onder andere steunt, blijkt dat er in Afghanistan een intern vluchtalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semi-verstedelijkte gebieden die onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR *‘Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan’* van 17 december 2010, p. 40). Uit de actuele en objectieve informatie van de verwerende partij blijkt dat de hoofdstad Kabul onder de effectieve controle van de regering staat en dat de veiligheidssituatie in de provincie Kabul een ‘solide verbetering’ vertoont sinds 2009 (SRB, p. 19). Volgens de informatie is de verbeterde toestand toe te schrijven aan efficiënt ingrijpen van het Afghaanse leger en politie. Het voornaamste optreden van de AGE's in de hoofdstad bestaat uit moordpogingen op hooggeplaatste regeringsfunctionarissen en voorts proberen ze een atmosfeer te creëren van onveiligheid veeleer dan pogingen te ondernemen om territorium en/of bevolking te controleren. Naast Bamiyan en Pansjir is Kabul een van de eerste provincies waar in juli

2011 een overdracht heeft plaatsgevonden van internationale naar Afghaanse troepen. Alleen in het woelige district Surobi blijven internationale troepen actief. In de SRB wordt ook omschreven om welk soort geweld het gaat in de stad Kabul: zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen “high profile” doelwitten, (bv. ambassades en overheidsgebouwen, hotels en gasthuizen waar buitenlanders verblijven), en Afghaanse en internationale troepen; er komen ook raketaanvallen voor en er vallen slachtoffers bij occasionele “force protection” incidenten; de stad heeft ook te maken met ontvoeringen van buitenlanders en hooggeplaatste en welgestelde Afghanen of hun familie in ruil voor losgeld maar het aantal kidnappings is eind 2010 sterk teruggefallen (SRB, p. 21). Wat de geografische spreiding van het geweld in Kabul betreft wordt het volgende gesteld: strategische wegen en drukke invalswegen van en naar de stad vormen een doelwit voor bembommen en bomaanslagen op de talrijke Afghaanse en internationale patrouilles; aanvallen op ‘high profile’ doelwitten die overwegend in het centrum gelokaliseerd zijn; de meeste aanslagen vinden in bepaalde zones plaats; acties van AGE's in politiedistricten met een weg naar Wardak en Jalalabad; politiedistricten met overheidsgebouwen en ambassades; de vlaktes rond de luchthaven, het westen van de stad en de buurt rond de weg naar Jalalabad zijn de meest geviseerde sites van raketaanvallen; en zelfmoordaanslagen kunnen voorkomen op de weg naar de luchthaven, en in de wijk Wazir Akbar Khan.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie stelt de Raad vast dat er in Kabul “asymetrische aanvallen” voorkomen doch geen “open combat” wordt gevoerd en dat er een ‘solide verbetering’ is sinds 2009, al lijdt de stad wel onder aanslagen met “Improvised Explosive Devices” (IED's) meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen bepaalde risicogroepen (waaronder politie, leger, hoge regeringsfunctionarissen, en buitenlanders). Er wordt actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheids- en/of buitenlandse troepen anderzijds, systematische intimidatie door opstandelingen, gedwongen inlijving bij terroristische organisaties, en gevechten tussen rivaliserende facties. Het geweld in Kabul is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Volledigheidshalve wijst de Raad nog naar het arrest J.H. tegen het Verenigd Koninkrijk waarbij het EHRM oordeelde dat er geen situatie van willekeurig geweld heerst die een reëel risico inhoudt op ernstige schade voor een terugkerende asielzoeker in Kabul (EHRM, *J.H. tegen het Verenigde Koninkrijk*, 20 december 2011, § 55; zie ook *N. tegen Zweden*, 20 juli 2010).

In acht genomen wat voorafgaat en mede in overweging genomen de vaststelling dat in voorliggend verzoekschrift de informatie van de SRB niet wordt ontkracht met de loutere stelling dat de situatie in Kabul een van de gevaarlijkste in Afghanistan is, alsook het gegeven dat verzoeker doorheen zijn verklaringen op geen enkel ogenblik gewag heeft gemaakt van het feit dat hij een gevisieerd doelwit zou vormen omwille van zijn functie en hij bovendien uitdrukkelijk in voorliggend verzoekschrift stelt niet te zijn gevlucht omwille van de algemene dreiging ten gevolge van zijn functie bij het leger zodat dient te worden vastgesteld dat hij zelf geen elementen aanvoert die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen dat verzoeker in Kabul louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door genoemd artikel 48/4, §2, c).

2.10.8. Waar verzoeker nog aanvoert dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet afdoende motiveert waarom de situatie in Kabul als referentiepunt moet worden genomen, gaat hij volledig voorbij aan de uitgebreide motivering in dit verband, waar het volgende wordt gesteld: *“Op basis van uw verklaringen besluit het CGVS dat u in de mogelijkheid verkeert in Kabul een veilig onderkomen te vinden en dus geen aanspraak kan maken op het statuut van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U beschikt over de nodige middelen en familiale banden om u in een andere regio - weg van het conflict in Jalalabad - te vestigen. U hebt voordien al verscheidene jaren in Kabul gewoond en gestudeerd en u verbleef na uw verhuis naar Jalalabad het overgrote deel van de tijd bij uw schoonvader in de wijk Yakatoot in Kabul (CGVS vragen 26-32, 35, 49-52, 116, 124-126, 180-181). Bovendien verblijft uw gezin nu ook bij uw schoonvader in Kabul (CGVS vragen 103-106, 116, 161). Kabul is voor u dus fysiek toegankelijk, u kent de stad en er is geen bijkomend risico op vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of op een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. Dat u er niemand zou kennen is weinig aannemelijk aangezien u er 20 à 24 jaar hebt gewoond en u er steeds hebt gewerkt. U heeft er familie en collega's (CGVS vragen 25-26, 49-54, 65-70, 74, 77-78, 80-81). Bovendien blijkt uit bovenstaande vaststelling dat u wel degelijk met uw vrouw in Kabul moet gewoond hebben en dat u er dus een sociaal netwerk hebt kunnen opbouwen.”*

2.10.9. Gelet op het geheel van bovenstaande overwegingen, kan in hoofde van verzoeker niet worden aangenomen dat hij in de gegeven omstandigheden in aanmerking komt voor de toepassing van het subsidiair beschermingsstatuut conform artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Gelet op de ongeloofwaardigheid van de door hem opgediste vluchtmotieven, toont verzoeker evenmin aan dat dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2 a) of b) van de vreemdelingenwet.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien februari tweeduizend en twaalf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS